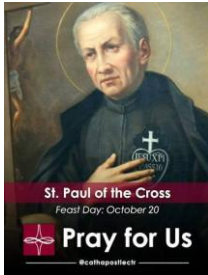

บทเทศน์และข้อคิด วันอังคารที่ 20 ตุลาคม 2026

นักบุญเปาโลแห่งไม้กางเขน ศต. 17

พระสงฆ์และผู้ก่อตั้งคณะภคินีและนักบวชมหาทรมานของพระเยซูเจ้า

บทอ่าน: เอเฟซัส 2:12-22; ลูกา 12:35-38

“ไม้กางเขนที่สร้างจากตะปูของศัตรู”

คืนวันที่ 14 พฤศจิกายน ค.ศ. 1940 เครื่องบินทิ้งระเบิดได้โจมตีเมืองโคเวนทรี ประเทศอังกฤษ มหาวิหารเก่าแก่ถูกเผาทำลายจนเหลือแต่กำแพง ซากไม้ และตะปูที่บิดงอ เช้าวันรุ่งขึ้น ผู้คนเดินเข้าไปในซากปรักหักพัง ทุกคนโกรธ ทุกคนเจ็บปวด และหลายคนคงอยากได้ยินพระสงฆ์พูดว่า “พระเจ้าจะทรงลงโทษคนที่ทำกับเราเช่นนี้!” แต่พระสงฆ์ผู้ดูแลมหาวิหารกลับให้จารึกคำสั้น ๆ บนกำแพงว่า **“Father, forgive — ข้าแต่พระบิดา โปรดอภัยเถิด”** ท่านไม่ได้เขียนว่า “Father, forgive them — โปรดอภัยพวกเขา” แต่เขียนว่า **“โปรดอภัย” เพราะสงครามและความเกลียดชังไม่ได้อยู่เพียงในหัวใจของศัตรู แต่อาจซ่อนอยู่ในหัวใจของเราด้วย**

จากนั้นมิให้นำตะปูจากหลังคามหาวิหารที่ถูกระเบิด มาผูกเข้าด้วยกันเป็นรูปไม้กางเขน กลายเป็น **“Cross of Nails — ไม้กางเขนแห่งตะปู”** ซึ่งต่อมากลายเป็นเครื่องหมายของการคืนดีระหว่างอังกฤษกับเยอรมนี และเป็นสัญลักษณ์แห่งสันติภาพไปทั่วโลก ตะปูซึ่งเคยเป็นส่วนหนึ่งของสิ่งที่ถูกทำลาย กลับกลายเป็นไม้กางเขนที่สร้างสันติภาพ นี่คือความหมายของพระวาจาวันนี้: **“พระเยซูเจ้าทรงทำลายกำแพงแห่งความเป็นศัตรู และทรงคืนดีทั้งสองฝ่ายกับพระเจ้าด้วยไม้กางเขน”** มนุษย์ใช้ตะปูตรึงพระเยซูเจ้า แต่พระเจ้าทรงใช้ตะปูเหล่านั้นตรึงความเกลียดชังให้ตายไป

บทเทศน์และข้อคิด: “ไม้กางเขนที่ทำลายกำแพง”

เมื่อเราพูดถึงไม้กางเขน หลายคนคิดถึงความทุกข์ ความสูญเสีย หรือภาระที่ต้องอดทน แต่สำหรับนักบุญเปาโลแห่งไม้กางเขน ไม้กางเขนไม่ใช่เพียงเครื่องหมายแห่งความ

เจ็บปวด แต่เป็น การเปิดเผยความรักของพระเจ้าที่ชัดเจนที่สุด ท่านเคยกล่าวว่า “พระมหาทรมานของพระเยซูคริสตเจ้า คือกิจการแห่งความรักของพระเจ้าที่ยิ่งใหญ่และน่าพิศวงที่สุด”

1. จากชายหนุ่มผู้ค้นหาหนทาง สู่ผู้ค้นพบความรักบนไม้กางเขน

นักบุญเปาโลมีชื่อเดิมว่า เปาโล ฟรันเชสโก ดาเนอี เกิดในปี ค.ศ. 1694 ที่เมืองโอวาดา ทางตอนเหนือของอิตาลี ท่านเติบโตในครอบครัวใหญ่ที่มีบุตรถึง 16 คน แต่เด็กหลายคนเสียชีวิตตั้งแต่เยาว์วัย ความยากจน การโยกย้าย และการเห็นความเปราะบางของชีวิต ทำให้ท่านเรียนรู้ตั้งแต่เด็กว่า **ไม่มีสิ่งใดในโลกยั่งยืน** ครั้งหนึ่งท่านเคยสมัครเป็นทหาร โดยคิดว่าจะรับใช้พระเจ้าด้วยการทำสงคราม แต่ไม่นานก็ค้นพบว่า พระเจ้าไม่ได้เรียกท่านให้จับดาบ หากทรงเรียกให้ท่านประกาศไม้กางเขน ท่านเคยได้รับข้อเสนอให้แต่งงาน และได้รับมรดกจากญาติผู้เป็นพระสงฆ์ แต่ท่านปฏิเสธทั้งหมด โดยขอเก็บไว้เพียงหนังสือทำวัตรหนึ่งเล่ม รวากับจะบอกว่า “สิ่งที่ฉันต้องการไม่ใช่ทรัพย์สินสมบัติ แต่คือหัวใจที่รู้จักฟังพระเจ้า”

เมื่ออายุ 26 ปี ท่านเข้าเฝ้ายาบเป็นเวลา 40 วัน สวมเสื้อคลุมสีดำอย่างคนยากจน อยู่ในห้องเล็ก ๆ สวดภาวนาและเขียนพระวินัยของคณะใหม่ ซึ่งต่อมาก็คณะมหาทรมานของพระเยซูคริสตเจ้า หรือคณะ Passionists เครื่องหมายบนเสื้อของคณะเป็นรูปหัวใจ มีไม้กางเขนอยู่ด้านบน และมีคำว่า **Jesu XPI Passio** หมายถึง “พระมหาทรมานของพระเยซูคริสตเจ้า” เครื่องหมายนี้ไม่ได้อยู่กลางแผ่นหลัง แต่อยู่เหนือหัวใจ เพราะไม้กางเขนต้องไม่เป็นเพียงเครื่องประดับภายนอก แต่ต้องถูกจารึกไว้ในหัวใจ

2. ไม้กางเขนไม่ใช่กำแพง แต่เป็นสะพาน

นักบุญเปาโลแห่งไม้กางเขนกล่าวว่า ปัญหาของโลกคือมนุษย์ “หลงลืมพระมหาทรมานของพระเจ้า” ไม่ใช่เพราะเราไม่เคยเห็นไม้กางเขน แต่เพราะเราเห็นจนเคยชิน เรามีไม้กางเขนแขวนในบ้าน แขนงที่คอ ตั้งบนพระแท่น แต่บางครั้งเรายังคงสร้างกำแพงในหัวใจ

- กำแพงระหว่างคนรุ่นเก่ากับคนรุ่นใหม่
- กำแพงระหว่างคนคิดเห็นต่างกัน
- กำแพงทางการเมือง เชื้อชาติ และศาสนา
- กำแพงระหว่างพระสงฆ์กับฆราวาส
- แม้แต่กำแพงระหว่างสมาชิกในครอบครัวเดียวกัน

บางคนจูบไม้กางเขนก่อนนอน แต่ไม่ยอมพูดกับพี่น้อง, บางคนมาวัดทุกวันอาทิตย์ แต่เก็บรายชื่อศัตรูไว้ครบทุกคน, บางคนให้อภัยแล้ว—แต่ให้อภัยแบบมีภาคผนวก มีเชิงอรรถ และพร้อมเปิดแฟ้มเก่าทุกครั้งทีทะเลาะกัน! นักบุญเปาโลแห่งไม้กางเขนคงถามเราว่า “ท่านกราบไม้กางเขน หรือยอมให้ไม้กางเขนเปลี่ยนหัวใจท่านจริง ๆ?” นักบุญเปาโลแห่งไม้กางเขนไม่สอนให้เราหลงรักความเจ็บปวด ความเชื่อคริสตชนไม่ได้บอกว่า ความทุกข์เป็นสิ่งดีในตัวเอง แต่สอนว่า เมื่อความทุกข์ถูกโอบไว้ด้วยความรัก มันจะไม่ใช่คำสุดท้ายของชีวิต บนไม้กางเขน พระเยซูเจ้าไม่ได้อธิบายว่าทำไมมนุษย์ต้องทนทุกข์ แต่พระองค์ทรงเข้าไปอยู่ในความทุกข์นั้นกับเรา พระองค์ไม่ได้มองลงมาจากฟ้าแล้วตรัสว่า “อดทนหน่อยนะ” แต่ทรงลงมาแบกกางเขน เดินไปพร้อมกับเรา และยอมรับบาดแผลของเราไว้ในพระวรกายของพระองค์

3. “จงคาดสะเอว และจุดตะเกียงให้ลุกอยู่”

ในพระวรสาร พระเยซูเจ้าตรัสว่า “ท่านทั้งหลายจงคาดสะเอว และจุดตะเกียงให้ลุกอยู่ จงเป็นเหมือนผู้รับใช้ที่คอยนายกลับจากงานสมรส” *การตื่นเฝ้าในพระวรสาร ไม่ได้หมายถึงการนั่งมองนาฬิกาและกลัวว่าวันสิ้นโลกจะมาถึงเมื่อใด แต่หมายถึงการมีหัวใจพร้อมรัก พร้อมรับใช้ และพร้อมเปิดประตูทันทีที่พระเจ้าทรงเคาะ พระเจ้าอาจเคาะประตูผ่านผู้สูงอายุที่โดดเดี่ยว, ผ่านคนหนุ่มสาวที่กำลังหมดหวัง, ผ่านครอบครัวที่มีปัญหา, ผ่านผู้ลี้ภัย คนยากจน หรือผู้ที่สังคมไม่ต้องการ, ผ่านคนที่เคยทำให้เราเจ็บปวด และกำลังรอคำว่า “ฉันให้อภัย” เรามักรอพระเยซูเจ้าในรูปของอัศจรรย์ แต่พระองค์กลับเสด็จมาในรูปของคนที่กำลังแบกกางเขน*

ถ้าเราไม่รู้จักใบหน้าของพระเยซูเจ้าผู้ถูกตรึง *เราอาจเปิดไฟในวัดสว่างมาก แต่ปล่อยให้ตะเกียงแห่งความเมตตาในหัวใจดับมืด*

สิ่งที่น่าประหลาดใจที่สุดในพระวรสารวันนี้คือ เมื่อนายกลับมาและเห็นผู้รับใช้ตื่นเฝ้า นายกลับ “คาดสะเอว ให้ผู้รับใช้นั่งโต๊ะ แล้วเดินมารับใช้พวกเขา” นี่คือภาพของพระเยซูเจ้าเอง พระเจ้าผู้ทรงเป็นนาย กลับคุกเข่าล้างเท้าให้ผู้รับใช้ พระองค์ไม่ได้ช่วยเราโดยใช้อำนาจกดลงมาจากเบื้องบน แต่ช่วยเราด้วยความรักที่ก้มลงต่ำ

4. พระศาสนจักรต้องเป็นบ้าน ไม่ใช่ด่านตรวจคนเข้าเมือง

นักบุญเปาโลกล่าวในบทอ่านว่า “ท่านจึงไม่เป็นคนต่างด้าวหรือผู้อาศัยอีกต่อไป แต่เป็นเพื่อนร่วมชาติของบรรดาผู้ศักดิ์สิทธิ์ และเป็นสมาชิกในครอบครัวของพระเจ้า” พระศาสนจักรจึงไม่ควรเป็นชุมชนที่ถามเป็นอันดับแรกว่า “คุณเป็นพวกไหน?” “คุณ

ถูกต้องครบถ้วนหรือยัง?” “คุณมีอดีตอย่างไร?” แต่ควรถามว่า “คุณเจ็บตรงไหน และเราจะเดินไปหาพระเจ้าด้วยกันได้อย่างไร?”

การเดินร่วมกันแบบ “ซินอดัล” (Synodal Church) ไม่ได้หมายความว่าเราไม่มีความจริง แต่หมายความว่าเราไม่ใช่ความจริงเป็นก้อนหินขวางคนอื่น เรานำความจริงไปพร้อมกับความรัก เพราะบนไม้กางเขน *ความจริงและความรักไม่เคยแยกจากกัน* พระศาสนจักรที่มีไม้กางเขนอยู่กลางพระแท่น ต้องไม่สร้างกำแพงไว้กลางชุมชน พระศาสนจักรที่ประกาศการคืนดี ต้องกล้าริเริ่มคืนดี พระศาสนจักรที่ระลึกถึงบาดแผลของพระเยซูเจ้า ต้องไม่มองข้ามบาดแผลของมนุษย์ในวันนี้

สรุปข้อคิดวันนี้

ตะปูสามารถใช้สร้างกำแพง ตะปูสามารถใช้ตรึงคน แต่ตะปูเดียวกัน เมื่ออยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า สามารถกลายเป็นไม้กางเขนแห่งการคืนดี วันนี้ ขอให้เรามาถามตนเองสามข้อว่า 1) มีกำแพงใดในหัวใจที่พระเยซูเจ้าทรงต้องการทำลาย? 2) มีใครกำลังรอให้เราเปิดประตูแห่งการให้อภัย? 3) ตะเกียงแห่งความรักของเรายังลุกอยู่ หรือเหลือเพียงควันจากความศรัทธาในอดีต?

นักบุญเปาโลแห่งไม้กางเขนใช้ชีวิตทั้งชีวิตเพื่อเตือนโลกว่า ไม้กางเขนไม่ใช่อนุสาวรีย์ของความพ่ายแพ้ แต่เป็นบัลลังก์ของความรัก

เมื่อโลกบอกว่า “จงตอบโต้” ไม้กางเขนบอกว่า “จงให้อภัย”

เมื่อโลกบอกว่า “จงสร้างกำแพง” ไม้กางเขนบอกว่า “จงสร้างสะพาน”

เมื่อโลกบอกว่า “รักษาตัวเองไว้” ไม้กางเขนบอกว่า “จงมอบตนเองด้วยความรัก”

และบางที ทัศนียภาพที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในวันนี้ อาจไม่ใช่การที่กางเขนของเราหายไป แต่คือการที่พระเจ้าทรงเปลี่ยนกางเขนซึ่งเคยทำให้เราเจ็บ ให้กลายเป็นสะพานที่นำใครบางคนกลับบ้าน เพื่อเยียวยารักษาบาดแผลแห่งชีวิต

นักบุญเปาโลแห่งไม้กางเขน โปรดวิงวอนเพื่อเรา

ให้พระมหาทรมานของพระเยซูเจ้าจารีอยู่ในหัวใจเรา

ให้เราตื่นเฝ้าด้วยตะเกียงแห่งความรัก

และใช้ชีวิตเป็นผู้ทำลายกำแพง สร้างสะพาน

และนำสันติสุขของพระเยซูเจ้าไปสู่พี่น้องชาวโลก อาแมน

(วิษณุ ธัญญอนันต์ เจ้าอาวาสวัดเซนต์จอห์น ลาดพร้าว กรุงเทพฯ)